

neb v kanceláři nebo v místnosti obchodní nebo živnostenské; jsou-li však tyto místnosti zamčeny, oznámením připevněným na dveřích u vchodu, by byl v příslušné místnosti přítomen v určitý den a v určitou hodinu, kterou doručovatel zároveň ustanoví. Nevyhoví-li žalovaný tomuto vyzvání, uloží doručovatel písemnost, která měla být doručena poštou, na poštovním úřadě a oznámí žalovanému, že se toto uložení stalo písemnou oznámkou na dveřích bytu neb na dveřích místnosti obchodní nebo živnostenské a podle možnosti také ústním sdělením osobám bydlícím v sousedství. Odvolací soud zjistil výslechem listonoše, že se zachoval, jak uvedeno, a pokládá proto právem za to, že doručení bylo zákonným způsobem provedeno. Neprávem vytýká stěžovatel, že listonoš nevolil vhodnou dobu, vyzvav žalovaného, by byl doma druhý den v tutéž hodinu, ve kterou ho den před tím nezastihl, neboť doručovatel není nijakými předpisy omezen v určení dne a hodiny, kdy chce provést příští doručení. Též jest nesprávná výtká, že doručovatel neuvědomil ústně sousedy o tom, že uloží písemnost na poště, neboť to má učiniti doručovatel jen podle možnosti. Když však sousedy, jak zjištěno, nezastihl a uvědomil o tom dceru žalovaného, dosti učinil. Doručovatel nepochybil, sděliv to dceři žalovaného teprve druhého dne, neboť současnost sdělení a uložení na poště není předepsána. Stížnost jest tedy bezdůvodná a nemohla proto míti úspěch.

Dovolací odpověď žalobcovu bylo odmítnouti, neboť proti usnesení připouští se jen rekurs, který má být podán jen v jediném vyhotovení (§ 150 jedn. ř.). Byl-li omylem podán dvojmo, mělo druhé vyhotovení býti stěžovateli vráceno. Když však bylo nicméně doručeno odpůrci, neopravňovalo ho to nikterak k podání vyjádření, tím méně však k dovolací odpovědi, která předpokládá, že bylo podáno dovolání, čehož zde nebylo (§ 507 c. ř. s.).

Čís. 9051.

Mezinárodní ochrana známkového práva.

Mezinárodní úpravě známkového práva ve státech Unie musí ustoupiti předpisy známkového práva tuzemského, pokud se jich mezinárodní smlouvy samy nedovolávají.

(Rozh. ze dne 21. června 1929, Rv I 321/28.)

Žalující, říšskoněmecká firma, domáhala se na žalovaném tuzemci, by byl uznán povinným zanechatí užívání slova »Acidopepsin« k označení svého zboží, t. j. výrobků pharmaceutických, tvrdíc, že žalovaný porušuje známkové právo žalobkyně, jež prý má v oblasti republiky Československé pro své výrobky v podstatě téhož druhu chráněny známky »Acidol« a »Acidol Pepsin«. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Jádrem sporu jest otázka, zda žalovaný, používaje k označení určitého jím vyráběného pharmaceutického přípravku (pepsinových pastilek) slova »Acido-pepsin«, porušil známkové právo žalobkyně, která tvrdí, že má v oblasti republiky Československé pro své výrobky v podstatě téhož druhu chráněny známky »Acidol« a »Acidol Pepsin«. Jde především o to, jaké známky a jakým způsobem je má žalobkyně chráněny. Žalobkyně v žalobě uvádí, že má chráněny dvě známky slovní, a předložila na doklad toho potvrzení ministerstva obchodu ze dne 22. března 1927. Z těchto příloh vyplývá, že má žalobkyně v tuzemsku skutečně chráněny dvě slovní známky, které byly zapsány u mezinárodního úřadu pro ochranu živnostenského vlastnictví v Bernu, a to známku »Acidol«, zapsanou dne 29. března 1923 pod čís. 30.256 pro lékárnické a dietetické výrobky, a známku »Acidol-pepsin«, zapsanou dne 8. listopadu 1926 pod čís. 49.359 pro léčiva, medicínální a hygienické výrobky lučební, lékárnické drogy a přípravky, desinfekční prostředky. S tím ovšem jest v rozporu potvrzení téhož ministerstva ze dne 6. května 1927, podle něhož mezinárodně chráněná známka žalobkyně »Acidol-pepsin« jest známkou kombinovanou, pozůstávajíc z částí slovních i obrazových. Tento rozpor nebyl vysvětlen. Než nižší soudy, uvažující o tom, zda žalovaný porušil známkové právo žalobkyně, hlavně pochybily tím, že ponechaly zcela nepovšimnutým, že žalobkyně podle toho, co bylo uvedeno, má své známky chráněny mezinárodně. A přece tato okolnost jest vzhledem k různému stanovisku stran, zejména i co do podstaty sporných označení pro spor významu rozhodujícího, poněvadž při posouzení, zda se stal zásah do známkového práva žalobkyně, bylo by dbáti zásad práva mezinárodního. Rozhodnými jsou tu mezinárodní úmluvy, jednak úmluva pařížská ze dne 20. března 1883 se závěrečným protokolem, jednak dohoda madridská ze dne 14. dubna 1891, obě revizované v Bruselu dne 14. prosince 1900 a ve Washingtonu dne 2. června 1911, kteréžto smlouvy byly vyhlášeny v rakouském říšském zákoníku z roku 1913 pod čís. 64. Přístup Československé republiky byl potvrzen notou Švýcarské Federální rady ze dne 5. září 1919 a nabyl mezinárodní působnosti dne 5. října 1919 podle vyhlášky ministerstva zahraničních věcí ze dne 6. října 1921, čís. 364 sb. z. a n. Podle čl. 1 úmluvy madridské mohou si poddaní neb občané kterékoli svazové země zajistiti ochranu své tovární neb obchodní známky, připuštěné v zemi původu, ve všech estatních svazových zemích tím, že uloží známku u mezinárodního úřadu v Bernu (»Bureau international«). Podle čl. 4 této úmluvy jest známka okamžikem zápisu do rejstříku tohoto úřadu v každé ze svazových zemí chráněna tak, jako kdyby tam byla bývala přímo uložena. Podle čl. 5 jsou příslušné úřady země, jimž byla registrace známky mezinárodním úřadem oznámena, oprávněny prohlásiti nejdéle do jednoho roku, že této známce nemůže býti v obvodu země poskytnuta ochrana. Takovéto odmítnutí může se však státi jen z důvodů, ze kterých by podle hlavní úmluvy (t. j. úmluvy pařížské) mohl býti odmítnut zápis do známkového rejstříku oné

země. Sem spadá čl. 6 pařížské úmluvy, podle něhož každá v zemi původu řádně («régulièrement») zapsaná tovární neb obchodní známka bude v ostatních svazových zemích připuštěna k uložení, tudíž k zápisu, a chráněna »t a k j e s t« (t. zv. zásada »tellequelle«). Odmítnuty neb prohlášeny za neplatné mohou býti jen známky: 1. které jsou způsobilé, by jimi byla porušena nabytá práva osob třetích v zemi, kde se žádá ochrana známky, 2. známky nedistinktivní, pouze deskriptivní nebo takové, jichž bylo užíváno v obvyklé řeči neb v poctivém a stálém obchodním styku země, v níž se jest ochrany dovoláváno, a konečně 3. známky, které odporují dobrým mravům a veřejnému pořádku. Závěrečný protokol k pařížské úmluvě uvádí k čl. 6 ve čtvrtém odstavci, že smluvní strany jsou si za jedno, že nelze známku pokládati za přičící se veřejnému řádu již proto, že nevyhovuje některému předpisu práva známkového, leč že by se toto ustanovení samo týkalo veřejného pořádku. Ochrany, získané na základě smlouvy madridské, musí býti dbáno již podle zásady § 32 zákona známkového bezpodmínečně a musí mezinárodní úpravě známkového práva ve státech Unie ustoupiti předpisy známkového práva tuzemského, pokud se jich mezinárodní smlouvy samy nedovolávají, jak je tomu v čl. 2 pařížské úmluvy co do způsobu, jímž jest poskytnouti ochranu občanům toho kterého svazového státu (srov. k tomu vývody k čl. 2 odstavce c) závěrečného protokolu k pařížské úmluvě). Dovolací soud nemohl však sám ve věci ihned rozhodnouti, poněvadž otázka mezinárodní ochrany známek žalobkyně nebyla vůbec vzata na přetřes.

Čís. 9052.

Dopravní řád železniční.

Přirážky k dodací lhůtě stanovené vyhláškou čis. 103 a 104 z roku 1922 Věstníku pro železnice a plavbu pro jednotlivé stanice, nejsou neplatné pro porušení předpisu § 74 (3) čis. 4 žel. dopr. ř.

V § 75 (7) žel. dopr. ř. rozumí se provozní poruchou i porucha v přepravě jenom jednotlivého vozu.

Sproštění ručení železnice za překročení dodací lhůty podle § 94 (4) žel. dopr. ř. není omezeno na případ vyšší moci. Železnici neukládá se tu větší bedlivost než bedlivost řádného povozníka. Otázka, zda železnice mohla odvrátiti událost zavinivší překročení dodací lhůty, musí býti řešena v mezích technických a hospodářských možností dráhy.

(Rozh. ze dne 21. června 1929, Rv I 1612/28.)

Firma J. v Bratislavě zaslala dne 5. listopadu 1924 vagon zboží firmě Sch. a spol. v Děčíně, kam zásilka došla následkem zavaření ložiska u vagonu až 21. listopadu 1924. Dopravného bylo zaplaceno 1758 Kč. Tvrdíc, že dodací lhůta byla překročena o šest dnů, domáhala se firma Sch., jako postupnice firmy J. na dráze vrácení $\frac{5}{10}$ dopravného. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** vyhověl odvolání žalované potud, že uznal žalovanou povinnou